

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Συνδρομὴ

Ἔτησίαι . . . Δρ. 4
Ἐξαμήνιος . . . » 250
Ἐξωτερικοῦ . σφ. γ. 4

ΤΗ: ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ:

Διαφόρων λογίων καὶ
ἐπιστημόνων

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθυντέα

Γραφεῖα — «ΑΥΓΗ»,
Χαλκίδα.

ΕΤΟΣ Α. ἘΝ ΧΑΛΚΙΔΙ 13 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1900 ΑΡΙΘ. 6

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Ἡ καὶ ἡ παράστασις τῶν τραγωδιῶν ἐξηκολούθει καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὑψίστης ἀκμῆς, νὰ ἦνε ἠνωμένη μετὰ τῆς ἐορτῆς τοῦ Διονύσου, ὅμως ἤρχισαν οἱ κατὰ τὰς ἐορτὰς τελούμενοι ἀγῶνες ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον νὰ ἀποχωρίζονται τῆς θρησκευτικῆς λατρείας.

Τὸ κυριώτερον ἔργον τοῦ λοιποῦ ἐν τῇ τραγωδίᾳ δὲν εἶχον οἱ χορευταί, ἀλλ' οἱ ὑποκριταί, τῶν ὁποίων τὸν ἀριθμὸν ὁ μὲν Ἀΐσχύλος ἠΐξῃσεν ἐξ 1 εἰς 2, ὁ δὲ Σοφοκλῆς εἰς 3, κατ' ἐξαιρέσειν καὶ εἰς σπανίας μόνον περιπτώσεις εἰσῆγετο καὶ τέταρτος ἐκτός, ἐνοεῖται, τῶν κωρῶν προσώπων, οἵτινες ἀπετέλουν τὴν ἀκολουθίαν. — Ἐκ τῶν ὑποκριτῶν ὁ μὲν πρωταγωνιστὴς ἦτο

ὁ κυριώτερος ἥρωα τοῦ δράματος, εἰς ὃν συνεκεντροῦτο πᾶσα ἐνέργεια καὶ δύναμις, ἦτο δὲ τὸ παθητικώτατον πάντων τῶν ἐν τῇ τραγωδίᾳ προσώπων· ὁ δευτεραγωνιστὴς ἀναδεικνύει ἐτι μᾶλλον τὸν χαρακτήρα, τὴν ἐνέργειαν, καὶ τὰ παθήματα τοῦ πρωταγωνιστοῦ, ἐνῶ ὁ τρίτος, τὸ μὲν κωλύων, τὸ δὲ βοηθῶν προσξενεῖ ρῆξιν τῶν δύο κυριωτέρων προσώπων καὶ οὕτω ἐπιφέρει τὴν λύσιν τοῦ δράματος.

Ὁ ὑποκριτὴς εἶνε ὁ διερμηνεὺς τοῦ δραματικοῦ ποιητοῦ καὶ οὐδὲν ἄλλο ὀφείλει νὰ παραστήσῃ, ἢ τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς ἐνεφύσησεν εἰς τὰ πρόσωπα τῆς ποιήσεώς του. Τοῦτο ὅμως, ἀληθῶς, χρῆζει οὐ μόνον πολλῶν γνώσεων, ἀλλὰ καὶ παιδείσεως οὐ τῆς τυχοῦσης, διὰ τοῦτο συνειθίζετο, ὅπως τὸ πρόσωπον τοῦ πρωταγωνιστοῦ ἀναλαμβάνει αὐτὸς ὁ ποιητὴς. Πρῶτος ὁ Σοφοκλῆς ἐνεκα τῆς ἀσθενοῦς φωνῆς του ἀπέστη τῆς συνειθίας ταύτης,

καὶ ἔκτοτε κατ' ἐξαίρεσιν καὶ εἰς σπανίας περιπτώσεις ἐλάμβανον μέρος ἐν τῇ παραστάσει οἱ ποιηταί. Οἱ Ἕλληνες καταναοῦντες τὴν ἀξίαν τῶν ὑποκριτῶν δὲν ἐλάμβανον αὐτοῦς, εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἀφοῦ πρότερον τοὺς ἐξήταζον ἐπισταμένως. Μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας ἤσκηοντο οἱ ὑποκριταί εἰς τὴν τέχνην, ὑπέβαλλον ἑαυτοὺς εἰς αὐστηρὰν δίαιταν καὶ ἔζων ἐν μεγίστῃ λιτότητι καὶ ἀπλότητι. Ἐρρύντιζον πολὺ περὶ τῆς προφορᾶς, διότι ὁ ὑποκριτὴς ἐκινδύνευε νὰ συριχθῆ, νὰ ποδοκροτηθῆ καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ θεάτρου νὰ ἐκβληθῆ. Πλὴν τῆς ἀσκήσεως τῆς φωνῆς ὤφειλεν ὁ ὑποκριτὴς νὰ ἀποκτήσῃ καὶ μεγάλην ἐπιτηδεϊότητα ὡς πρὸς τὰς κινήσεις καὶ τὰ σχήματα τοῦ σώματος του. τοῦτο δὲ κατώρθουν διὰ τῆς συχνῆς ἀσκήσεως τῶν ἐν τῇ παλαιστρᾷ καὶ ὀρχηστικῇ. Ἐδεικνύει νὰ ἔχωσι καὶ λαμπρὰς ἀμυγδαλὰς διότι παρίστανον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θεοὺς καὶ ἥρωας, καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα τεχνικῶς ἐμεγεθύνον διὰ τινος ὑποδήματος ἔχοντος πέλμα λίαν παχύ, διότι ἦτο ἀνάγκη νὰ φαίνωνται μεγαλοπρεπέστεροι. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ δυσαναλογίας τοῦ σώματος τῶν συνειθίζον νὰ μεγαλύνωσι τὸν κορμὸν διὰ τοῦ προγαστριδίου, τέλος καὶ αἱ χεῖρες ἐμυκύνοντο διὰ τῶν χειρῶν.

Ταυτοτρόπως παρεσκευασμένοι καὶ κεκοσμημένοι διὰ φυσικῶν προτερημάτων καὶ τελείας ἐπιστημονικῆς καὶ τεχνικῆς μορφώσεως παρουσιάζετο πρὸ τῶν θεατῶν τῶν θεατῶν γενόμενος διερμηνεὺς τοῦ ποιητοῦ, οὗτινος τὸ ἔργον παρίστανε, μεσίτης μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ λαοῦ, ἀληθῶς καὶ πιστῶς προσάγων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν θεατῶν τὰ ἔργα τοῦ ποιητοῦ καὶ ἀναβιβάζων αὐτοὺς εἰς τὸ ὕψος τοῦ πνεύματος του καὶ ἐξευγενίζων συμφώνως πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς τραγωδίας ψυχὴν καὶ καρδίαν.

Τὴν κατασκευὴν τοῦ θεάτρου πρέπει ἤδη νὰ ἐξετάσωμεν ἀκριβέστερον. Ἐν τῷ πρώτῳ μέρει ἐμνημονεύσαμεν πῶς κατ' ὀλίγον ἐσχηματίσθησαν καὶ ἐχωρίσθησαν τρία τμήματα ἧτοι Α'. τὸ κοῖλον ἧτοι ὁ πρὸς θεατὰς ὠρισμένος τόπος Β'. ἡ ὀρχή-

στρα, ἧτοι ὁ πρὸς ὀρχησιν τοῦ χοροῦ τόπος, Γ'. ἡ σκηνὴ ἧτοι τὸ μέρος, ἐνθα ἵσταντο οἱ ὑποκριταί. Καὶ πρῶτον ἀς ἐξετάσωμεν ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὅπερ σὺν τῇ ἀναπτύξει τοῦ δράματος ἐγένετο καὶ τὸ σπουδαιότερον, ἧτοι περὶ τῆς σκηνῆς, ἧτις ἀνήκεν εἰς τοὺς ὑποκριτὰς σπανιώτατα δὲ καὶ εἰς τὸν χορὸν. Ἡ σκηνὴ διεκόπτετο κατὰ πλάτος εἰς δύο μέρη καὶ τὸ μὲν κατὰ τὸ ἔμπροσθεν ἐλέγετο λογεῖον, ἐνθα ἵσταντο διαλεγόμενοι οἱ ὑποκριταί, τὸ δὲ ὀπίσθεν τούτου προσκήμιον, ὅπερ ἦτο λιθόκτιστον διὰ νὰ φέρῃ τὴν βαρεῖαν σκηνογραφίαν καὶ τὰς διακοσμήσεις τῆς. Ἡ σκηνογραφία ἦτο, ὡς εἶκος, σύμφωνος μετὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος, καὶ ἀπεικονίζεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐν μὲν τῇ τραγωδίᾳ ἀνάκτορον ἐν δὲ τῇ κωμῳδίᾳ ἰδιωτικὴν κατοικίαν, ἐν τῷ σατυρικῷ δράματι δάσος ἢ σπήλαιον. Οἱ παραπλευρῶς δὲ τῆς σκηνῆς χώροι ὠνομάζοντο παρασκήνια. Πρὸς ἀλλαγὴν τῆς σκηνογραφίας ὑπῆρχον αἱ περιελάτοι, ἧτοι δύο μεγάλα τριγωνικὰ πρισματά ἐκατέρωθεν τῆς σκηνῆς κείμενα, ἀτινα στρεφόμενα περὶ ἑξ ἑλίκων ἀξονα ἐδείκνυον διάφορον εἰκόνα εἰς ἐκάστην τῶν πλευρῶν.

Ἐκτὸς τούτων ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι μηχαναί, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν ὀλίγας, τὰς ἐξῆς. Τὸ ἐκύκλημα, τοῦτο μετεχειρίζοντο, ὅταν ἤθελον νὰ δείξωσι τὰ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς οἰκίας συμβαίνοντα. Ἡ λεγομένη κράδη ἢ ἐώρημα ἢ καὶ ἀπλῶς μηχανὴ ὠνομάζομένη, διότι δι' αὐτῆς ἐνεφανίζετο ὁ ἀπὸ μηχανῆς θεός. Βροντεῖον, εὐρισκόμενον ὑπὸ τὴν σκηνὴν καὶ χρήσιμον εἰς μίμησιν βροντῆς τοῦτο συνίστατο ἐκ μεγάλων χαλκῶν ἀγγείων, εἰς ἃ κυλιόμενα θαλάσσια χαλκία ἤχουν.

Τὸ μεταξὺ τοῦ κοίλου καὶ τῆς σκηνῆς μέρος ἐκαλεῖτο ὀρχήστρα ἐχρησίμευε δὲ διὰ τοὺς χοροὺς τῶν δραμάτων. Ἐν τῷ μέσῳ ταύτης ὑπῆρχεν ἡ θυμέλη, περὶ ἣν ἐγίνοντο αἱ κινήσεις τοῦ χοροῦ.

Κοῖλον, ἧτοι ὁ διὰ τοὺς θεατὰς ὠρισμένος χώρος, οὗτος προσωκοδομεῖτο πρὸς ἄμφω εἰς τὸν ἐδῶλιον ἦσαν οὕτω λελαξευμένα ἐν τῇ πέτρᾳ, ὥστε ἀπετέλειον συνε-

γῆ ἡμικύκλια καὶ ὀμόκεντρα ὑπερκείμενα ἀλλήλων. Ἀκτῖνες δὲ ἐκ τοῦ κέντρου εἰς τὸ ὕψος φερόμεναι ἀπετέλουσαν τὰ διαμερίσματα καὶ τὰς πρὸς τὰ ἐδῶλια εἰσόδους τὰ διαμερίσματα ταῦτα ὠνομάζοντο κερκίδες. Μία δύο πλατεῖται δίοδοι, ὠνομάζομεναι διαζώματα συνῆπτον πρὸς ἀλλήλους τὰς κερκίδας ταύτας ἐχώριζον τὰς κατωτέρω σειρὰς τῶν ἐδῶλιων ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω καὶ διήρουν οὕτω τὸ θέατρον εἰς διάφορα οὕτως εἰπεῖν κατώματα.

(ἔπειτα τὸ τέλος)

ΝΑΘΑΜ ΚΟΚΕΡ

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΤΙΝΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΤΩΝ ΟΙΝΩΝ

(συνέχεια)

Κατὰ τὴν ἐκφόρτωσιν τῶν σταφυλῶν ἐν τῷ λινῷ, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ πάτημα, πρέπει νὰ ἀφαιρῶμεν ὅλας τὰς σπηλιώδας ῥάγας διότι αὗται οὐ μόνον διδουσι εἰς τὸν οἶνον κακὴν γεῦσιν καὶ ὀσμὴν, ἀλλὰ ἀφήνουσι διάφορα μικρὰ τὰ ὅποια ἀργότερον προξενουσι τὰς ἀσθενείας τοῦ οἶνου.

Ὅταν θέλωμεν νὰ κατασκευάσωμεν οἶνον λευκὸν ἔσεν τὸ δυνατόν διαυγῆ, ἀνευ χρώματος, πρέπει νὰ πατώμεν ἀμέσως τὰς σταφυλὰς μόλις φθίσουσιν εἰς τὸν λινόν.

Διὰ τὸ πάτημα τῶν σταφυλῶν καίτοι ὑπάρχουσιν ἰδιαίτεροι μηχαναί, τὰ θλιπτήρια, ἐν τούτοις τὸ διὰ τῶν ποδῶν πάτημα εἶναι γενικῶς ἐν χρήσει καὶ διδεται καλὰ ἀποτελέσματα ἐπιμελῶς γενόμενον Αἱ μηχαναὶ ὁμοῦς εἶναι οικονομικώτεροι καὶ διὰ τοῦτο χρησιμοποιοῦνται εἰς τὰς μεγάλας οἰνοποιητικὰς ἐπιχειρήσεις.

Ἐλαττώματα καὶ εἰσβολῆς τοῦ γλεύκου

Α.) Ἐλειψις ζακχάρου. Συμβαίνει ἐνεκα ἐνεκα συνεχῶν βροχῶν, ἢ ἐνεκα ἀ-

σθενείας τινος (περνοσπόρου, ὠιδίου, κλπ.) αἱ σταφυλαὶ νὰ μὴ ὠριμάσῃ τελείως καὶ ἐν τούτοις νὰ ἤμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ τρυγήσωμεν, ἵνα ἀποφύγωμεν μεγαλειτέρους κινδύνους ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει, ἐννοεῖται ὅτι τὸ γλεύκος θὰ εἶναι πτωχὸν εἰς ζακχαροὺς καὶ πλούσιον εἰς δξέα, ὁ δὲ ἐξ αὐτοῦ κατασκευασθόμενος οἶνος θὰ εἶναι ἀδύνατος καὶ πολὺ δυσκόλως θὰ διατηρηθῆ τὸ θέρος, ἀνάγκη πᾶτα λοιπὸν νὰ αὐξήσωμεν τὴν βαθμὴν τοῦ ζακχάρου ἐν τῷ γλεύκει διὰ τεχνητοῦ μέσου ἐξ ὧν τὰ κυριώτερα εἶναι τὰ ἐξῆς.

α.) Ἡ ἀποξήρανσις τῶν σταφυλῶν εἰς τὸν ἥλιον. Ἡ μέθοδος αὕτη εἶναι σχεδὸν προτιμωτέρα ὅλων, ἀλλὰ εἶναι δισευάρμοστος προκειμένου περὶ κατασκευῆς μεγάλων ποσῶν οἴνου, τὴ μὲν διότι στοιχίζει, τὴ δὲ διότι κατὰ τὰ βροχερὰ ἔτη κατὰ τὰ ὅποια ἀκριβῶς ἀπαιτεῖται ἡ ἀποξήρανσις, δὲν ὑπάρχουσι διαρκῶς ἡμεῖραι καλὰ οὕτε ὁ ἥλιος εἶναι τόσον καυστικὸς, ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ ταχέως τὸ πθόμενον ἀποτέλεσμα.

β.) Ἡ μερικὴ βροχίσις, μέρος τοῦ μύστου διὰ τῆς ἐξατμήσεως τοῦ ὕδατος εἶναι σποδαῖο μέσον πρὸς αὐξήσιν τοῦ βαθμοῦ τῆς ζακχαρώσεως. Ἡ βροχίσις τοῦ γλεύκου δὲν πρέπει νὰ γίνηται ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τοῦ πυρὸς (ὡς συνειθίζεται), ἀλλ' ἐντὸς δοχείου τιθεμένου ἐντὸς λέβητος περιέχοντος ζέον ὕδωρ καὶ τὸ πῦρ δὲν πρέπει νὰ ἦναι ζωηρὸν (νὰ σχηματίσῃ φλογα), ἀλλὰ μέτριον (ζυλάνθηλας), εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ βράσῃ τὸ γλεύκος τοῦ ὀπίου ὁ ὄγκος δὲν πρέπει νὰ ἐλαττωθῆται περισσώτερον τῶν 3/4, ἐξατμιζόμενον μόνον τοῦ 1/4 αὐτοῦ, κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τῆς θερμώσεως πρέπει νὰ ἀφαιρῶμεν τὸν σχηματιζόμενον ἀφρόν.

γ.) Ἐτέρα μέθοδος, ἀπλουστάτη καὶ εὐκόλος, εἶναι προσθήκη κοινῆς καθαρᾶς ζακχαρώσεως ἐν τῷ γλεύκει τὴν ὁποίαν βράζομεν προηγουμένως ἐντὸς ὕδατος εἰς τὸ ὅποιον ρίπτομεν ἐν ἑκατοστῶν τοῦ βάρους τῆς τρυγικῆν δξύ.

Ἐν τῇ κατασκευῇ τοῦ ρητινιτοῦ οἴου

ἐπιτυχῶς ἐπίσης μεταχειρίζονται τὴν προσθήκην μέλιτος ἀντὶ σακχάρου.

Δ'. Τετάρτη μέθοδος, πολὺ καλὴ, πρὸς αὐξήσιν τοῦ βαθμοῦ τοῦ σακχάρου εἶνε ἡ ἀνάμιξις ἀδυνατοῦ γλεύκου μετὰ δυνατοῦ ποιοῦτου. Ἔχομεν π.χ. 2000 ὄκ. γλεύκου 11 βαθμῶν, πωλοῦμεν τὰς 1000 ὄκ. καὶ ἀγοράζομεν, ἔστω ἀκριβώτερον, 1000 ὄκ. ἄλλου γλεύκου τὸ ὅποιον θὰ ἔχη 13 βαθμούς· τότε ἀναμιγνύοντες τὰ δύο θὰ ἔχωμεν αἶγμα 12 βαθμῶν, τὸ ὅποιον ἀναμειβόμενος θὰ δώσῃ οἶνον καλλίτερον παρὰ τῶν 11.

Καίτοι ὁ κυριώτερος σκοπὸς δι' οἰοῦδη ποτε τρόπου αὐξήσεως τοῦ βαθμοῦ τοῦ σακχάρου τοῦ γλεύκου, εἶνε ἡ αὐξήσις τοῦ βαθμοῦ τοῦ οἰνοπνεύματος ἐν τῷ οἴνῳ ἐν τούτοις δὲν δύναται ἡ πράξις αὕτη ν' ἀντικατασταθῇ ἐπιφελῶς διὰ προσθήκης οἰνοπνεύματος ἐν τῷ οἴνῳ, διότι τὸ σάκχαρον ἀποσυντιθέμενον κατὰ τὴν ζύμωσιν δὲν ἀποδίδει μόνον οἰνόπνευμα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα σώματα, τὰ ὅποια θὰ εὐρίσκωνται εἰς φυσικὴν ἀναλογίαν ἐν τῷ οἴνῳ, ἐξ ἄλλου ἢ γεῦσις τοῦ προσθέτου ἐν τῷ οἴνῳ· οἰνοπνεύματος δὲν συγχωνεύεται, ἀλλὰ μένει κερωρισμένη καὶ εὐκόλως ἀποκαλύπτεται.

Ὅταν εἰς ἰδιαιτέρας τινὰς περιστάσεις ἀναγκασθῇ καὶ νὰ προστρέξῃ εἰς τὴν προσθήκην οἰνοπνεύματος πάλιν δὲν πρέπει νὰ προσθέσωμεν αὐτὸ εἰς τὸ τέλος τῆς ζύμωσης, ἀλλὰ 2 - 3 ἡμέρας μετὰ τὴν ἔναρξιν αὐτῆς.

2) Πλεονασμὸς σακχάρου. Τὸ ὑπερβελικὸν ποσὸν σακχάρου, ἐμποδίζει τὴν τελείαν ζύμωσιν τοῦ γλεύκου, ὁ οἶνος μένει γλυκὺς καὶ τὸ θέρος ὑπόκειται εἰς διαφόρους ἀσθενείας· διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ βαθμὸς τοῦ γλεύκου ᾖ ἀνώτερος τοῦ 13, τότε καταφεύγομεν εἴτε εἰς τὴν προσθήκην ὕδατος ἐν τῷ γλεύκῳ, εἴτε, πολὺ προσιμώτερον εἰς τὴν ἀνάμιξιν αὐτοῦ μετ' ἄλλου γλεύκου ἀδυνατοῦ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὰ γραφεῖα τῆς «Αὐγῆς» μετεφέρθησαν κάτωθι τῆς οἰκίας τοῦ κ. Χ. Παγκάλου

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ Α·Ι·ΝΕ

(Κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν)

Ψ Υ Χ Η

Στὸ χέρι φῶς μικρὸ κρατῶντας μόνη καὶ μὲς τὰ σιτήθη φλόγα ἐρωτικῆ εἰς τὸ κρεβάτι ἀργὰ ἡ ψυχὴ σιμώνει ὅπου ὁ θεὸς ὁ Ἔρως κατοικεῖ

Μετ' ἄλλο ἐντροπαλὸς κυττάζει τὴν ὠμιρῶνα τῆ θεῖα, τῆ μαγικῆ . . . ἡ γυμνὸς ἐκεῖνος ἄν τὴν ἰδῆ τρομάξει καὶ φεύγει ἀρίνοντας τὴν μοναχῆ.

Κι' εἰν' δεκοχτῶ αἰῶνες περασιμένοι . . . καὶ φαίνεται ἄν νάτανε νεκρῆ γιὰτὶ λιγνὸ σκέλεθρο τάχα μένει ; — γιὰτὶ γυμνὸ τὸν ἔρωτα εἶχε ὁ δῆ.

+ Δ. Ἡλιακόπουλος

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ ΤΗΣ

Γ Η Σ

Θαυμασία φυτικῆ καὶ ζωικῆ ζωῆς ἥτις ἐνυπάρχει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἢ πολλαπλασιαζομένη καὶ ἀκαταπαύστως ἀναγεννωμένη, δὲν ὑπῆρξε πάντοτε οἷα σήμερον οὐδὲ θὰ ὑπάρχῃ ἐς αἰετοιαύτη ἄτε ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς γῆς, ἢ δὲ γῆ ἐγεννήθη καὶ κατ' ἀκολουθίαν θὰ ἀποθάνῃ. Δύο δὲ αἰτίαι ὑπάρχουσι τοῦ θανάτου αὐτῆς ἢ τὸ γῆρας, ὅταν δῆλον ὅτι φθάρωσι πλέον τὰ ζωτικὰ αὐτῆς στοιχεῖα ἢ ἡ τοῦ Ἡλίου ἀπόσβεσις, ἐκ τῆς θερμότητος τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ ἐπ' αὐτῆς. Ἐκτὸς ὅμως τῶν δύο τούτων πιθανωτάτων αἰτιῶν ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι ὡς ἡ τῆς συγκρούσεως αὐτῆς μετ' ἄλλου οὐρανίου σώματος. Καὶ πρῶτον ἄς ἐξηγή-

σωμεν τὸν ἐκ γῆρατος θάνατον· εἶνε βέβαιον, ὅτι τὸ ὕδωρ καὶ ὁ ἀήρ ὁσημέραι ἐκλείπουν, διότι τὰ στοιχεῖα ταῦτα ὑπῆρξαν ποτε τὰ σημαντικώτερα.

Προσέτι εἶνε γνωστὸν, ὅτι ἡ θερμοκρασία τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς γῆς εἰς βάθος δέκα χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας ἔχει θερμοκρασίαν τὴν τοῦ ζέοντος ὕδατος καὶ κολλεῖ τὴν κατάβασιν τοῦ ὕδατος βαθύτερον, ἀλλ' ἡ ἀπορροφῆσις τοῦ ὕδατος θὰ ἐξακολουθήσῃ κατ' ἀνιούσαν ἀναλογίαν καθόσον ἡ Γῆ ψύχεται. Ομοίως καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα φαίνεται πάσχουσα μείωσιν· θὰ ἔλθῃ λοιπὸν ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ Γῆ ἀποστερηθεῖσα τῆς ἀτμοσφαιρας τῆς προστατευούσης αὐτὴν κατὰ τοῦ ψύχους θὰ ἀποψυχθῇ καὶ θὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ θανάτου ὕπνου. Τότε αἱ γιγόνες ἐκ τῶν κορυφῶν τῶν ὄρεων θὰ κατέλθωσιν εἰς τὰς πεδιάδας καὶ συνετῶς θὰ ἐκδιώκωσι τὴν ζωὴν, ἥτις θὰ περιορισθῇ εἰς τὰς τοῦ Ἰσημερινοῦ χώρας. Ἀκαταπαύστως δὲ προχωροῦσα ἡ λευκὴ καὶ θανατηφόρος αὕτη ὁθόνη θὰ καλύψῃ καὶ ταύτας πόλεις, δάση, δόξαι, τιμαὶ ἔρωτες ἅπαν τὸ σημερινὸν μεγαλεῖον τῆς φύσεως θὰ ἐκλείψωσι, ἢ δὲ Γῆ θὰ μεταβληθῇ εἰς ἀπέραντον λευκὸν κοιμητήριον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου οὐδεὶς ἐπιτύμβιος λίθος θὰ δεικνύῃ τὰ ἐκλείψαντα μεγαλεῖα.

Κατὰ δὲ τὴν τοῦ ἡλίου ἀπόσβεσιν πάλιν ἐκ τοῦ ψύχους θὰ ἐκλείψῃ ἡ ζωὴ, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ἑκατομυρίων αἰώνων.

Ὁ ἥλιος θὰ σβέσῃ, περὶ τούτου οὐδεμία ἀμφιβολία, διότι κινούμενος ἐντὸς τοῦ χάους, οὐ τὴν ψυχρότητα ἀδυνατεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐννοήσῃ, ἀποβάλλει καθ' ἑκάστην θερμότητα πολλὴν μεγαλειότεραν ἐκείνης, ἥτις χρησιμεύει ὡς ζωὴ εἰς τοὺς περίξ αὐτοῦ κινουμένους πλανήτας. Μαρτυρία τῆς τοῦ ἡλίου ψύξεως εἶνε αἱ κηλίδες, αἵτινες φαίνονται ἐπ' αὐτοῦ. Αἱ κηλίδες λοιπὸν αὐταὶ θὰ αὐξηθῶσι καὶ θὰ καλύψουν μέγα μέρος τῆς Ἡλιακῆς ἐπιφανείας καὶ οὕτω θὰ ἀρχίσῃ ἡ συσκοτίασις αὐτῆς, ὅτε δὲ καὶ αἱ τελευταῖαι αὐτοῦ ὠχραὶ ἀκτῖνες ἀπολεσθῶσιν εἰς τὸ ἀχανές, αὐταὶ αὐταί, αἵτινες ἐδίδον ζωὴν πρότερον εἰς τὸν ἡμέτε-

ρον πλανήτην, τότε πᾶσα ζωὴ ἀπ' αὐτοῦ θὰ ἐκλείψῃ.

Ὡς ἐν τῷ οὐρανῷ παρατηροῦμεν ἀστέρας λάμποντας καὶ σβεννυμένους καὶ εἶτα ἄλλους ἀναφαινομένους, οὕτω καὶ τὸ ἡμέτερον ζωογόνον ἄστρον θὰ ἐκλείψῃ σβεννυμένον καὶ θὰ ἐξαλειφθῇ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ γάρτου τῶν ἄλλων ἴσως κόσμων. Πέριξ δὲ αὐτοῦ εἰ πλανῆται σὺν τοῖς δορυφόροις τῶν τούτέστι τάροι πέριξ ἐκλείψαντος μεγαλείου θὰ περιστρέφονται καὶ οὕτω θὰ παραχωρήτωσι θέσιν εἰς ἄλλα συστήματα, εἰς ἄλλους κόσμους, εἰς ἄλλας δόξαι, ἄλλας τιμαὶ ἄλλα ἐρωτύλα μειδιάματα.

Τοιοῦτον τὸ πεπρωμένον τῆς Γῆς.

Θαλῆς Κοκλινάν

Γ Ν Ω Μ Ι Κ Α

Μάταια ὄνειρα κατὰ τὴν νεότητα, ὀχληροὶ μέγθοι κατὰ τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν· πικρὰ πλάναι κατὰ τὸ γῆρας καὶ βάσανα κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Ἴδου τὸ στάδιον τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐὰν ἡ εὐτέβεια ἀναβιβάσῃ τὴν ψυχὴν μας εἰς τὸν οὐρανὸν, ὁ ἔρως καταβιβάσῃ τὸν οὐρανὸν εἰς τοὺς πόδας μας.

Εἶνε τοσοῦτον ὠραῖον τὸ δάκρυ εἰς τὸ ὄμμα τῆς καλλονῆς, ὥστε καὶ ὁ ἔρως αὐτὸς μολὶς τολμᾷ νὰ τὸ ἀποπρογγίσῃ δι' ἑνὸς του φιλήματος.

Ἡ ὠχρότης καθιστᾷ θεῖαν τὴν καλλονὴν τῶν γυναικῶν καὶ εὐγενῆ τῶν ἀνδρῶν τὴν ὄψιν

Ὁ ἔρως εἶνε τῶν ἀέργων ἐνασχόλησις.

Ο ποδ' έτων άποθανών διάστημα μουσει-
κός Άδελφος Άδάμ ήτο έντελώς άναί-
σθητος άπέναντι των θελητήρων της φύσε-
ως. Είχε διαλαδή παράδοξόν τινα μανίαν,
ώστε ή έξοχή ένεποιεί εις αυτόν φρικτήν
ε' Ηλιος και ο αίθριος και ώραίος καιρός
πώ ήταν άντιπαθητικά. Όταν ο καιρός ή
το άθλιος. ε-ον ο ούρανός ήτο κεκαλυμ-
μένος με νέφη, όταν έπνεεν άνεμος, όταν
έπιπτε χιών και πάχος, τοσοῦτον αυτός
ένεπνέετο. Μόνον εις Παρισίους είργάζετο
έντός του δικαίου του φορών την καπέ-
λον στολήν και μένων πλησίον καλής πυράς
γραιανθράκων. Ηδυνάτει νά μείνη πλείστε-
ρον της ήμισυας ώρας εις δωμάτιον ούτι-
νος ή όροφή ήτο λευκή, δι' ε' έξη παντοτε
υπό όροφας περιβεβλημένας υπό βαθυχρό-
σων ύφασμάτων.

Η διαθεοίτης θεραπεύται θαυμασίως δι-
ά καταπόσεω. άλατος κοινοῦ και άνθρακού-
χου σόδας.

Η τριχίνωσις ήτις μαστίζει τους χεί-
ρους, είνε φοβερά νόσος' επί έκτάσεως ένός
δακτύλου χειρείου κρέατος, εύρίσκονται

13 χιλ έντομα. Όταν εισέλθη ή τριχίγη
εις τον στόμαχον του ανθρώπου, διαδι-
βρώσει τους ιστούς του σώματος και έπι-
φέρει τον θάνατον.

Το Ίάνθενον ή ιώδες χρώμα συμβολί-
ζει την άγνότητα, την άθωότητα και άφέ-
λειαν, την μετριοφροσύνην την ταπεινοφ-
σύνην, την δειλήν συστολήν, την αγαθή-
τητα' το δέ μέλαν συμβολίζει το πέν-
θος, την θλίψιν, τον θάνατον, την αστέ-
νειαν.

Ο Άνθρωπος.

Ίδού τί αξίζει επιστημονικώς το ανθρώ-
πινον σώμα.

Εν κανονική καταστάσει το ανθρώπι-
νον σώμα περιεχει αρκετόν σίδηρον προς
κατασκευήν έπτά μεγάλων ήλων, αρκετόν
λίπας δια νά κατασκευάση τις πλείστα
κηριπήγια, αρκετόν φώσφορον ώστε νά κα-
τασκευαση τις άνω του εκατομμυρίου σπί-
στων, κυβικά τινα μέτρα αερίου, είκοσι
κοιλιάρια μικρά άλατος, 50 τεμάχια ζα-
χάρεως, και 42 λίτρας ύδατος.

Ο δημιουργός είτήγαγε δύο τινά αντί-
θετα έν τῷ βίῳ, τον έρωτα και τον θά-
νατον. Ο έρωσ είναι το φῶς, ο θάνατος
τό σκότος' εσον και ά ήνε τις πρέπει
νά υποκύψη εις τά δύο ταῦτα, ή αντίστα-
σις είναι ματαία.

Η εκ της θαλάσσης άαυομένη Άφρο-

χίωνών ε'τός του μαγευτικού όρου.

Η ένδομοσία της ήτο άληθής θαῦμα, στοι-
χίσασα, ως έλεγον τά χρονικά, μόνον χίλια
πεντανόσια Λουδοβίκεια' έθεβαίουν δέ, ότι ή
ώραία Σιλβια έφερεν άδαμαντας οστίνες είχον ά-
ποσπαθή. επίτηδες δι' αυτήν, εκ λειψάνων βα-
σιλικού στέμματος.

Ητο υπερίφανος έν τῇ θριαμβευτική καλλο-
νή της με τους χαιδευτικούς της όφθαλμούς,
τους υποζάνθους στρεπτούς βραστρώχους της, το
εύκαμπτον άναστημά της, το όποιον περιέβαλε
θαυμασίως ή λευκή έσθής της βασιλίσση, των
χιτώνων.

δίτη είναι συμβολισμός εύτυχέστατος. Δη-
λοῖ, ότι πάτα γυνή, εσον ώραία και άν
ήνε, όφίλει νά έχη όλίγον άλας εις το
πνεῦμα και όλίγην τριχυμίαν εις την καρ-
δίαν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Σεπτέμβριος

Τέλος παντων άπέκτησε και ή πόλις μας
έν άληθές καφενεῖον.

Ωραϊον οίκημα, λαμπράν επίπλωσιν, άκρα-
περιποίησιν και καθαριότητα' ίδού τί εύρίσκει
τις εις τον Ελεφάνωρα

Εις τους ρέκτας διευθυντάς κ. κ. Άν. Μου-
λον και Δ Διακογιάννην, εύχόμεθα άρκούσον
ικανοποίησιν δια τους τόσους κόπους των.

Επί τέλους εύπρεστήθησαν οι κ. κ. Σύμβου-
λοι του Γυμναστικού συλλόγου νά φροντίσωσιν
όλίγον και περί του γυμναστηρίου μας.

Και πράγματι άποκτῆ καινούργη γέφυρα,
νέους σιδηρούς άλτήρας, κοντούς, κορύνες, και
τόσα άλλα πράγματα.

Τό δέ σπουδαιότερον, δια το όποιον δύναται νά
καυχῆται ή Χαλκίς, εί'αι ο καταρτισμός ποδη-
λατοδρομείου έντός του γυμναστηρίου. Διό και
συναίρομεν το συμβούλιον ως και τον άκάμα-
τον και δραστήριον γυμναστήν μας Δ Τζιωτην.

Ναι, βασίλισσα, της ήρμοζεν άληθώς και
ουδέποτε είχε πιάξει τον ρόλον της τόσον καλά
εσον αυτόν.

Όταν το έσπέρας της πρώτης εμφανίσσεως
έπαρουσιάσθη αίφνης έν τῷ μεγαλοπρεπέ καλ-
λωπισμῷ των όρέων κατά την δύσιν του Ηλί-
ου, δέν εξήλθεν ει μη φωνή θυμασμού εξ όλων
των στομάτων.

Τό κοινόν του Νέου θεάτρου, το άξιολάτρευ-
τον αυτό ως παιδίον κοινόν εις τας θορυβάδας
κραυγάς, εις την εύκολον χαράν, εώρταζεν εις
την εμφάνισιν ταύτην της βασιλίσσης των χιό-
νων και την νύκτα καθ' εκατόντάδας επέτων

Όλα καλά, άλλα φοβερόν βόσκιον αυτό το
κρέας, πηγαίνεις εις την αγοράν άκριβοπληρώνεις
και μεθ' όλας τας ένόρκους διαθεβαιώσεις του
χασάπη, μεταβαίνεις την μεσημβριαν εις την οι-
κίαν σου και εκεί . . . παν άλλο τρώγεις ή
κρέας προβαίον.

Άπλούστατα ο κ. χασάπης έχει την κα-
λοσύνην νά σου δώση μαθουσάκειον γίδα.

Τι λέγετε δι' αύτ' ά κύριε άστ' εύμε ε'
Άπό της 1ης 'Οκτωβρίου ή Χαλκίς θα
πλουτισθῆ και με έν έντελώς 'Αθηναϊκόν Ζα-
χαροπλοστέιον μετά ζυθοπωλείου, το του κ.
Θεοδώρου Τρούτη το ύπαρχον τοῦτο μετα-
φέρεται έν τῇ πλατείᾳ της όμοιας υπό την
οίκίαν του κ Τραπεκλή και παραπλευρῶς του
κουρείου Θ. Μόσχου μετά έντελούς ανακαινί-
σεως. Και θα πηγαίη τις εύχριστως πλέον
νά τρώγη μια παστα.

Ευφροσύνην έτελείσθησαν έν Τριπόλει οι γα-
μοι του άξιοτίμου παρ' ήμιν πρωτοδικου κ Χρ.
Βασιλείου μετά της εύγενούς και καθ' όλα άρί-
στης δεσποινίδος, Άγγελικής Πυρλα. Είς τους
εύτυχούς νεονύμφους εύχόμεθα από καρδίας βί-
ον ήρηνικόν και άνέφελον.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τά άποτελέσματα του διαγωνισμού πρωτοτύ-
που διηγήματος έλλείπει χώρου θέλουν δημοσι-
ευθῆ εις το έπόμενονον φύλλον συν τῷ βραβευθέν-
τι διηγήματι.

πρός αυτήν τά των θυμαστών της ένειρα.

Νωχελῶς, όλίγον άπηυδυσμένη το έσπέρας
έκείνο εκ της έπιτυχίας της ή Σουλβία δέ Ναϊ-
θέ έπέστρεφεν εις το θεωρείον της χωρίς ουδέ
έν βλέμμα νά ρίψη εις το πλήθος των λατρευ-
τών της οστίνες περιεσφιγγοντο περί αυτήν.

Άπό τά προσκήνια τῇ είχον ρίψη περισσο-
τέρας άπό είκοσι μεγαλοπρεπές άνθιδέσμας και
ο Μάριος, ο παλαιός οικόφουλαξ του θεάτρου
τῇ είχε κομίσει ένα σωρόν άπό κάρτας.

Άλλ' ή ήθοποιός ήθάνετο έαυτήν νευρικῶς

(έκολουθεῖ)

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ

Η αύλαία κατέπεσεν έν μέσω φρεντιδῶν
χειροκροτημάτων Η δευτέρα πράξις μόλις εί-
γε τελειώσει έν τῷ Νέῳ Θεάτρῳ και ή Σουλβία
δέ Ναϊθέ, ή περιφημος ήθοποιός, ή δεσθαρμένη
παιδίσκη των Πκρίσιων, είχε δια τρίτην φο-
ράν το ένθουσιῶν πλήθος χαιρετήση.

Ητο έκτάκτως ώραία και είχε πιάξει θαυ-
μασίως το θελκτικόν μέρος της βασιλίσσης των

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἐφημερίς εἶνε τὸ πρῶτόν μου
 ἄρθρον τὸ δευτέρόν μου
 τὸ τρίτον ἀκρωτήριον
 τρώγεις τὸ σύνολόν μου
 τί μὲ κυτᾶζεις κι' ἀπορεῖς:
 ἴαν τὰ θέσης ἔν πρὸς ἔν ἀμέσως θὰ μ' εὐρῆς
 (Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μίς Ἑλλεν.)

ΤΡΙΓΩΝΟΝ

Κ α ι ρ ο ι
 α * * * *
 ι * * *
 ρ * *
 ο *
 ι

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ «Μπούφ».)

ΦΩΝΗΦΗΝΤΟΛΕΙΠΟΝ

σ σ σ ς σ σ λ λ ν ν σ
 (Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκανθυλίδος)

ΔΥΣΕΙΣ

Ἀκροστοιχίς

Σ	—	τελύγω	—	Ν
Α	—	τιγόν	—	Π
Ρ	—	οβοά	—	Μ
Δ	—	εῶρ	—	Α
Α	—	εθακού	—	Μ
Ν	—	έ	—	Υ
Α	—	ραρά	—	Τ
Π	—	έπερι	—	Ι
Α	—	θε	—	Λ
Λ	—	ήθ	—	Η
Ο	—	νοτιώ	—	Ν
Σ	—	καλιάν	—	Η

Ἄρθας λύσεις μᾶς ἐστειλαν οἱ κ. κ.

Μίς Ἑλλεν, Θηρευτῆς καρδιῶν Ἀμαρύσιος,
 Ἄγκυρα φιλίας (προσέξατε μήπως θραυθεῖ ἡ ἀ-

λυσίς), Νόστιμη ἀμπελιώτισσα, ἀεικίνητος μαθητάκος, Ἐντροπαλή, Μία ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀβάντων, Καπελακι, Μικρὸς δεκανεύς, (ὕψωθης κατὰ πέντε δάκτυλα), ἡ κακογλωττιᾶ Χαλκίδος (ἀληθῶς τὸ ψευδώνυμον σου ἀξίζει), ἡ γαληνιώσα θάλασσα Λευχειμονοῦσα καλλονῆ (δυστυχῶς ὁ χειμὼν πλησιάζει καὶ θὰ ἀναγκασθῆτε νὰ μὴ λευχειμονῆτε πλέον), Γλυκεῖα ἀνάμνησις. (ἐλπίζομεν νὰ ἦσθε εὐχαριστιμένη) ὁ νεοαφιχθεὶς λεβεντής.

Ἐξ αὐτῶν βραβεύεται διὰ κλήρου ἡ λευχειμονοῦσα καλλονῆ.

Ἀπαντήσεις εἰς τὴν ἐρώτησιν

Ἡ Γλυκεῖα ἀνάμνησις (Ἡ πραγματοποιήσις τοῦ ιδεώδους ἐκάστου ἀνθρώπου), Μίς Ἑλλεν (ἡ διαρκὴς εὐδαιμονία), ὁ Ἀμαρύσιος (ἡ διάρκεις ἐν παντὶ ἐπιτυχία, ὁ Ἀσπροφόρος περιπατητής, ἡ ἐκπλήρωσις παντὸς πόθου, ἡ Ἀγκυρα τῆς φιλίας, ἡ ἀκριθὴς ἐκπλήρωσις τῶν πόθων τῆς καρδίας. Καλλικέλαδος καστριώτης, ἡ πραγματοποιήσις τοῦ ιδεώδους, (δὲν τὸ ἀφήσατε ἀκόμη), ὁ Νεοαφιχθεὶς λεβεντής, ἡ ἀπόλαυσις τοῦ ποθουμένου.

Ἐξ αὐτῶν βραβεύεται ἡ ἄγκυρα φιλίας.

Παρακαλοῦνται οἱ βραβευθέντες νὰ μᾶς γνωστοποιήσωσι τὸ ἀληθὲς ὄνομά των, ὅπως τοῖς ἀποστείλωμεν τὰ βραβεῖά των.

Π. Παυλίδην, Κύμην. Τί γίνεσθε; ὑπάρχετε; Σ. Δρακ. Θήβας. Ἀκόμη νὰ περιμένωμεν. Ι. Π. Βιέννην ἐλάβομεν εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ζ. Κύμην ἐλανθάσθητε. πρὸς ἄλλον ἀπηυθύνετε διὰ τοῦτο δὲν θὰ δημοσιευθῆ. Γ. Σιληθ. Λάρισα παρακαλοῦμεν φροντίσατε διὰ τὰς συνδρομὰς τῶν ὑφ' ὑμῶν γραφέντων συνδρομητῶν. Ἀ. Π. Βουκουρέστιν. Συνδρομὰς ἐλάβομεν εὐχαριστοῦμεν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Ἀρεθούσης» — Γ. Χ. ΠΕΡΓΑΜΑΛΗ